

Nurmijärven Ladun melontaretki Inkooseen 7. - 8.9.2013

Lauantaiaamuna anivarhain alkoi autot täyttyä retkikamasta, kun melojat valmistautuivat merelle. Pakkasimme Kajakkeja traileriin innosta puhkuen aurinkoisessa kelissä Kotorannan vajalla. Vain valioyksilöt; Juhan hieno museoauto ja Sirpan uusi, hieno retkiauto pääsivät mukaan. Upeista merikajakeista puhumattakaan.

Lähdimme matkaan Lohjan kautta kohti Barösundin Lossia. Mielessä pyöri pieni epäily siitä, että mitenkähän tämä kaikki tavaramäärä saadaan mahtumaan pieniin kajakkeihin.

Säätiedotus lupaili hyvää keliä; aurinkoista ja 3-4m/s tuulta merellä joten "herttaisempaa" ei voisi olla.

Ainoana harmina mielessä kaiheresi Sirpalla ja Helenalla uudet kuivapuvut, joita nyt sitten ei pääsisikään kokeilemaan;) Sisälämpötila nousisi reilusti hikoilun puolelle eikä tuuletkaan oikein ennustaneet veden varaan kellahtamista. Noh..toisen kerran sitten tuo pelastautumisharjoitus.

Merelle lähdettäessä on osallistujilla asiallisten, riittävien varusteiden lisäksi hyvä olla melontakokemusta myös aallokosta, koska kelit voivat muuttua hyvinkin nopeasti. Retki olikin tarkoitettu jo melontakokemusta omaaville. Seitsemästä osallistujasta 6 olikin vähintään melontaohjaajakurssin suorittaneita ja yksi peruskurssin suorittanut vahva meloja, joka olikin jo aikaisemmin testannut, että 10km kovassa vastatuulella sujuu;)

Muutaman mutkan kautta saavuimme retken aloituspaikkaan Inkoon Barösundiin. Kajakit pakattiin lähtökuntoon suorastaan hikisissä merkeissä ja pieni merituuli tuntui virkistävältä vesille päästyämme. Retken johtaja "merikonkari" Ansku laittoi meitä vuoron perään suunnistamaan saarten sokkeloissa ja välillä otettiin myös kompassisuuntia. Suunnistusta oli hyvä harjoitella kokeneitten Anskun ja Hannun ollessa taustalla ja apuna. Kaikki näyttivät seuraavan innolla karttaa ja tyytyväisenä totesivat "pysyvänsäkin kartalla". Toinen toistaan kauniimpia maisemia avautui saarten väleistä ja takaa. sään suosiessa päädyimme melomaan ulkomeren reunamille, jossa päästiin vähän surffailemaankin myötätuulussa. Inkoon saaristossa on paljon asumattomia saaria ja luotoja ja mökit maastoutuvat hyvin kallioihin. Rantautumispaikkoja löytyy, varsinkin kun luodoilla oli loppunut suojelu-aika. Joissakin luonnosuojelusaarissa oli jatkuva maihinnousukielto. Vaikka luontokin on kääntymässä syksyyn, luodoilla kukki vielä orvokkeja, bongasimme merikotkan, kalasääsken pesineen sekä merimetsoja. Muutamalla saarella oli myös lampaita.

Lauantain auringon hehkua päivätauolla

Yöksi päädyimme lauontaretken päätteeksi Göllinäsän ulkoilualueelle, josta Helena oli varannut meille saunan illaksi. Hieman ihmeteltyämme päädyimme yöksi suojaisen sisälahden puolelle. Käytössämme olikin täysin tyhjä ranta ja aivan oma grillikatos, joten ei

muuta kun teltat pystyyn. Kun teltat saatiin pystyyn, olikin aika suunnata saunaan toiselle puolelle ulkoilualueutta. Koska ilta alkoi jo hämärtymään, oli syytä varustautua otsa- tai taskulampuin reissuun.

Tunnin saunomisen ja uimisten jälkeen palailtiin onnellisina ja virkeinä leiriin ja pantiin tulet grilliin ja keittimiin ja päästiin myöhäisen illallisen kimppuun. Kaikki puuhailivat oman iltapalan parissa ja nauttivat kuka mitäkin gurmeeta. Joku söi pastaa ja toinen taas paistoi makkaraa, mutta kaikki saivat jälkiruuaksi Sirpan lettuja, joita paistettiin tulilla. Uusi pannu osoittautui hieman haastavaksi, kun Sirpa aloitti letunpaiston, mutta kyllä se siitä vähitellen antautui ja letunpaistoi helpottui. Ah sitä herkuttelua, sillä hillot oli tietysti myös mukana.

Jossain vaiheessa väsymys voitti ja kaikki hakeutuivat telttoihinsa unille. Aamulla heräsimme sadunomaiseen maisemaan, kun usva ja sumu peitti koko alueen. Toista rantaa ei näkynyt, vaikka lahden taakse ei ollut juuri sataa metriä enempää. Todettiin, ettei ole kiire vesille, sillä sumussa ei ole kiva meloa. Kello olikin jo yli puoli yksitoista kun suunnattiin merelle. Ja suunta oli taas ulos merelle. Meri oli lähes tyyni kun meloimme ensin tunnin ajan Bågaskärin merivartioasemman suuntaa ja edelleen toisen tunnin kääntyen kohti Stora Fageron hiekkarantaista ulkoilualueutta. Stora Fagerossa nautimme sunnuntain lounaan auringon lämmittäessä ruokailijoita lempeästi. Aah, ihanaa, toteaisi tähän varmaan eräs TV-hahmo, meidän lisäksemme.

Aamun satumaisemia

Lounaan jälkeen suunta taas merelle ja nyt jo kohti lähtöpaikkaamme Barösundia, jonne matkaa oli vielä reilu kymppi. Tuuli oli lounastauon aikana hieman voimistunut, mutta se teki vain hyvää, - vilvoitteli aiemmin hikoilleita melojia. Päivä oli ehtinyt jo puoli viiteen, kun päästiin perille. Aurinko lämmitti vielä loppumatkasta, kun melottiin kapeaa väylää Örsländetin ja Elisaaren välissä. Barösundin kauppa oli jo ehtinyt menemään kiinni, joten himoittua jäätelöä ei sieltä saatu, joten syytä oli pysähtyä vielä jossain Vihdin maisemissa, jotta jäätelöhimo saatiin tyydytettyä.

Vajalla oli vielä perinteiset purkamiset ja lopuksi haikeat, mutta toisaalta mukavat kotiinlähdöt. Jo matkalla päätettiin, että tästä tehdään perinne. Hyvä reissu.

Reissuporukka

Ansku, Eeva-Liisa, Hannu, Helena, Juha, Sirpa ja Susanna

Kotiin lähtö. Hyvästi Barösund